

Ох, не питай про любов...

Світлана Короненко

Хтось стукав в дім. Хотів нам щось сказати.

Сказати щось, але чи в тому справа?

Він стукав в дім й була на нім печать

Ні, не любові, а дурної слави.

Він стукав в дім, він був один як перст,

Він не просив ні щастя, ані долі,

Він був, як біль чи як німий протест,

Чи як суцільна змучена крамола.

І я йому води не подала,

Я зачинила двері і ворота,

Й гарячий дим торкнув мого чола,

І затопила дух суха жарота.

... Мені був сон. І сон цей був, як дим,

Як пасмо вітру чи душа сухотна.

Хтось стукав в дім, і він був молодим,

Був молодим і був невідворотним.